

Sygn. akt II K 151/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świągut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 lipca 2023 roku oraz 29 września 2023 roku

sprawy R. D.

syna J. i B. z domu (...)

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 lipca 2022 roku w miejscowości P., rejonu (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż znajdując się na skrzyżowaniu oznakowanym wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się motocyklem m-ki H. (...) o nr rej. (...) A. K. (1), doprowadzając do zderzenia w wyniku, którego kierujący motocyklem A. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, rany tłuczonej palca III ręki prawej, złamania paliczka dalszego palca III ręki prawej, stłuczenia głowy, ogniska stłuczenia płata skroniowego lewego, dyskopatii C5/C6, odmy śródpiersiowej, złamania chrząstki tarczowej, stłuczenia płuc, złamania łopatki lewej, uszkodzenia splotu ramiennego prawego oraz jego pasażerka A. M. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, stłuczenia barku i stawu skokowego prawego oraz złamania trzonów kości podudzia lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni trwający w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje R. D. za winnego tego, że w dniu 24 lipca 2022 roku w miejscowości P., rejonu (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż znajdując się na skrzyżowaniu oznakowanym wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się motocyklem m-ki H. (...) o nr rej. (...) A. K. (1), doprowadzając do zderzenia w wyniku, którego kierujący motocyklem A. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, rany tłuczonej palca III ręki prawej, złamania paliczka dalszego palca III ręki prawej, stłuczenia głowy, ogniska stłuczenia płata skroniowego lewego, dyskopatii C5/C6, odmy śródpiersiowej, złamania chrząstki tarczowej, stłuczenia płuc, złamania łopatki lewej, uszkodzenia splotu ramiennego prawego oraz jego pasażerka A. M. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, stłuczenia barku i stawu skokowego prawego oraz złamania trzonów kości podudzia lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni trwający w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. tj. czynu stanowiącego występki z art. 177 § 1 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 października 2023 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu R. D. 125 (sto dwadzieścia pięć) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. D. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz:

a) A. K. (1) kwoty (...) (dwunastu tysięcy) złotych

b) A. M. kwoty (...) (dziesięciu tysięcy) złotych

na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego R. D. na rzecz

a) oskarżyciela posiłkowego A. K. (1) kwoty (...) (tysiąca ośmiu) złotych

b) oskarżycielki posiłkowej A. M. kwoty (...) (tysiąca ośmiu) złotych

tytułem wydatków poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych w toku procesu;

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. D. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 151/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. D.	<p>w dniu 24 lipca 2022 roku w miejscowości P., rejonu (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż znajdując się na skrzyżowaniu oznakowanym wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się motocyklem m-ki H. (...) o nr rej. (...) A. K. (1), doprowadzając do zderzenia w wyniku, którego kierujący motocyklem A. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, rany tłuczonej palca III ręki prawej, złamania paliczka dalszego palca III ręki prawej, stłuczenia głowy, ogniska stłuczenia płata skroniowego lewego, dyskopatii C5/C6, odmy śródpiersiowej, złamania chrząstki tarczowej, stłuczenia płuc, złamania łopatki lewej, uszkodzenia splotu ramiennego prawego oraz jego pasażerka A. M. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, stłuczenia barku i stawu skokowego prawego oraz</p>	

		złamania trzonów kości podudzia lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni trwający w rozumieniu art. 157 § 1 k.k	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
24 lipca 2022 roku A. K. (1) postanowił wybrać się na wycieczkę motocyklową. W tej wycieczce towarzyszyła mu jego partnerka A. M.. (...) poruszali się motocyklem marki H. (...) o nr rej. (...). Oprócz wymienionych osób w eskapadzie tej brał również udział K. K. (1), który poruszał się innym motocyklem. W trakcie tej wycieczki motocykliści odwiedzili między innymi rejon jeziora R..	Notatka urzędowa k. 1 Zeznania świadka A. M. k. 49, 194 Zeznania świadka K. K. (1) k. 205-206 Fotografia znad jeziora k. 196-197		
Po odwiedzeniu tego miejsca motocykliści zdecydowali się jechać w kierunku N.. W tym czasie jako pierwszy jechał K. K. (1), a za nim w odległości kilkuset metrów (około 10 sekund jazdy) poruszał się A. K. (1) wraz z A. M.. W ten sposób motocykliści znaleźli się w P. w rejonie ronda, za którym znajduje się skrzyżowanie dróg powiatowych nr (...).	Zeznania świadka A. K. (1) k. 38, 193 Zeznania świadka A. M. k. 49, 194 Nagranie z monitoringu k. 202 Zeznania świadka K. K. (1) k. 205-206		
W tym samym czasie R. D. wraz z żoną B. i 6 miesięcznym synem	Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz		

<p>poruszali się samochodem osobowym marki V. (...). Rodzina ta poruszała się ze S. w kierunku T.. Kierowcą tego pojazdu był oskarżony R. D.. R. D. bezpośrednio przed zdarzeniem drogowym poruszał się drogą nr (...) w kierunku przeciwnym, aniżeli motocykliści tj. w kierunku N..</p>	<p>z materiałem pogładowym k. 9-10, 14-44</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego R. D. k. 74, 208</p> <p>Zeznania świadka B. D. k. 206</p>		
<p>O godzinie 15:14 wszystkie opisane powyżej pojazdy znajdowały się w bezpośredniej bliskości skrzyżowania dróg powiatowych nr (...). Motocykliście zamierzali przejechać na wprost to skrzyżowanie, a R. D. zamierzał skrócić w drogę powiatową nr (...), przecinając zarazem pas jezdni, po którym poruszali się motocykliści.</p>	<p>Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz z materiałem pogładowym k. 9-10, 14-44</p> <p>Częściowo zeznania świadka A. K. (1) k. 38, 193</p> <p>Częściowo zeznania świadka A. M. k. 49, 194</p> <p>Nagranie z monitoringu k. 202</p> <p>Zeznania świadka K. K. (1) k. 205-206</p> <p>Zeznania świadka B. D. k. 206</p>		
<p>O godzinie 15:14:00 przez owo skrzyżowanie przejechał motocykl kierowany przez K. K. (1). Po około 3 sekundach na teren skrzyżowania wjechał ciemny suw, poruszający się w kierunku N.. Samochód ten przejechał to skrzyżowanie na wprost. 8 sekund po przejechaniu tego skrzyżowania przez K. K. (1), w miejsce złączenia się dróg powiatowych wjechał pojazd marki V. (...) kierowany przez</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego R. D. k. 74, 208</p> <p>Opinia biegłego A. K. (2) wraz z opinią uzupełniającą k. 88- 113, k. 207</p> <p>Nagranie z monitoringu k. 202</p>		

<p>R. D.. Samochód ten zbliżając się do miejsca skrętu stopniowo wytracał prędkość i powoli wykonywał manewr skrętu w lewo. Wykonując ten manewr R. D. nie zauważył jadącego z kierunku N. A. K. (1), który w momencie rozpoczęcia manewru zmiany pasa ruchu znajdował się kilkadziesiąt metrów od oskarżonego. Pojazd kierowany przez A. K. (1) poruszał się z prędkością ok. 77 km/h, gdzie dozwolona administracyjnie prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.</p>			
<p>Na skutek braku dostrzeżenia przez R. D. zmierzającego w jego kierunku motocyklisty, na zaawansowanym etapie manewru skrętu w lewo, doszło do zderzenia się obydwu pojazdów. W momencie kolidowania pojazd kierowany przez oskarżonego lewym przednim kołem przekroczył już linię oddzielającą drogi powiatowe. Z uwagi na zderzenie tych pojazdów motocykliści zostali poderwani w powietrze i wyrzuceni kilkanaście metrów dalej na asfaltową powierzchnię tej jezdni. Natomiast samochód oskarżonego zatrzymał się w bardzo bliskiej odległości od miejsca kolidowania pojazdów.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Protokoły oględzin pojazdów k. 5-8</p> <p>Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz z materiałem poglądowym k. 9-10, 14-44</p> <p>Częściowo zeznania świadka A. K. (1) k. 38, 193</p> <p>Nagranie z monitoringu k. 202</p>		

<p>Zaraz po tym zdarzeniu przypadkowi świadkowie wypadku podbiegli do leżących na ziemi motocyklistów. R. D. w tym czasie wyciągał z samochodu swojego syna. Kilkanaście sekund później na miejsce zdarzenia powrócił K. K. (1). Wkrótce na miejsce wypadku przybyli członkowie miejscowej ochotniczej straży pożarnej. Kolejno w obręb skrzyżowania przybyli także pracownicy pogotowia ratunkowego, a także funkcjonariusze policji.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego R. D. k. 74, 208</p> <p>Nagranie z monitoringu k. 202</p> <p>Częściowo zeznania świadka K. K. (1) k. 205-206</p> <p>Zeznania świadka B. D. k. 206</p>		
<p>W dniu wypadku panowały dobre warunki atmosferyczne. Oskarżony w z uwagi na nadawany kierunek jazdy nie był oślepiiony słońcem. Nie występowały opady utrudniające możliwość czynienia właściwej obserwacji jezdni i jej otoczenia. Oskarżony miał możliwość obserwacji jezdni w kierunku N. aż do wysokości ronda. Droga powiatowa w tym miejscu jest drogą o jednym pasie ruchu, dla każdego kierunku jazdy, oraz pokryta jest nawierzchnią bitumiczną o dobrych parametrach technicznych.</p>	<p>Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz z materiałem pogładowym k. 9-10, 14-44</p> <p>Zeznania świadka A. K. (1) k. 38, 193</p> <p>Zeznania świadka A. M. k. 49, 194</p> <p>Zeznania świadka K. K. (1) k. 205-206</p> <p>Zeznania świadka B. D. k. 206</p>		
<p>Zarówno A. K. (1) jak i R. D. w trakcie inkryminowanego zdarzenia byli trzeźwi.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Protokół badania stanu trzeźwości k. 2-4</p>		

<p>Motocykliści ubrani byli także w odzież ochronną oraz mieli założone kaski. Pojazdy biorące udział w zdarzeniu posiadały ważne badania techniczne.</p>	<p>Protokoły oględzin pojazdów k. 5-8</p> <p>Zeznania świadka A. M.</p>		
<p>Na skutek tego zdarzenia A. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, rany tłuczonej palca III ręki prawej, złamania paliczka dalszego palca III ręki prawej, stłuczenia głowy, ogniska stłuczenia płata skroniowego lewego, dyskopatii C5/C6, odmy śródpiersiowej, złamania chrząstki tarczowej, stłuczenia płuc, złamania łopatki lewej, uszkodzenia splotu ramiennego prawego. Oskarżyciel posiłkowy w celu redukcji skutków tego zdarzenia miał przeprowadzone 3 zabiegi operacyjne. Przez okres około 1,5 miesiąca A. K. (1) do zwykłego funkcjonowania potrzebował pomocy rodziny. Aktualnie A. K. (1) zakończył już rehabilitację. Niemniej jednak pomimo powrotu do pracy zawodowej – operator żurawia, A. K. (1) dalej odczuwa trudności w wykonywaniu zadań wymagających sprawności manualnej. A. K. (1) miewa również stany nerwowe, huśtawki</p>	<p>Zeznania świadka A. K. (1) k. 38, 193</p> <p>Dokumentacja medyczna A. K. (1) k.43-48, 129-184</p> <p>Opinia biegłego J. M. (A. K. (1)) k. 66</p>		

<p>nastrojów w związku z inkryminowanym zdarzeniem drogowym.</p>			
<p>Natomiast A. M. w przedmiotowym wypadku doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, stłuczenia barku i stawu skokowego prawego oraz złamania trzonów kości podudzia lewego. Po okresie dodatkowych 3 miesięcy ujawniono również u A. M. złamanie żeber. Z uwagi na doznane obrażenia ciała A. M. przez okres 3 miesięcy nie była w stanie samodzielnie się poruszać. Okres rekonwalescencji A. M. był tym bardziej utrudniony, iż jest ona samotną matką. Oskarżycielka posiłkowa dopiero po pół roku od zaistnienia wypadku odzyskała zdolność do wykonywania pracy zarobkowej. W związku z tym wypadkiem A. M. pozostawała także w leczeniu psychiatrycznym. Z uwagi na doznane obrażenia ciała oskarżycielka posiłkowa utraciła znaczną część możliwości uprawiania sportu, nie jest w stanie biegać, jeździć na rowerze.</p>	<p>Zeznania świadka A. M. k. 49, 194</p> <p>Dokumentacja medyczna A. M. k. 55-63</p> <p>Opinia biegłego J. M. (A. M.) k. 65</p>		
<p>Oskarżony R. D. ma 30 lat. Oskarżony jest osobą zoną, ojcem dziecka w wieku niespełna 2 lat. Oskarżony nie leczył się neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. R. D.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego R. D. k. 74, 208 w zakresie danych osobo poznawczych</p> <p>Notatka o oskarżonym k. 79</p>		

<p>jest osobą niekaraną. Oskarżony nie widnieje w rejestrze osób naruszających przepisy ruchu drogowego. R. D. w chwili zdarzenia miał ważne prawo jazdy. Oskarżony pracuje zawodowo w firmie (...), skąd uzyskuje miesięczny dochód w wysokości 3000 złotych. Tego samego rodzaju dochód uzyskuje jego małżonka. Oskarżony jest właścicielem domu jednorodzinnego. R. D. jest osobą niekaraną.</p>	<p>Wpis z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 80</p> <p>Wydruk z bazy (...) k.81</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 82- 84</p> <p>Karta karna k. 86</p>		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			
<p>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>Wyjaśnienia oskarżonego R. D.</p>	<p>Oskarżony R. D. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i</p>	

na rozprawie głównej nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. W trakcie obydwu stadiów procesu oskarżony zdecydował się złożyć wyjaśnienia. W świetle jego depozycji 24 lipca 2022 roku jechał wraz żoną i synem do teściów, mieszkających w T.. Oskarżony wskazał, iż zbliżając się do miejsca wypadku, zredukował prędkość, upewnił się czy z przeciwnego pasa ruchu nie jedzie inny pojazd, a następnie przeciął oś jezdni. R. D. podał, iż był bardzo zaskoczony uderzeniem w jego pojazd przez kierującego motocyklem, którego wcześniej nie widział. R. D. zaznaczył również, iż bezpośrednio po wypadku zajął się swoimi pasażerami. Natomiast na rozprawie R. D. zaznaczył, iż obserwował drogę przed wykonaniem manewru skrętu w lewo, niemniej podał, iż nie widział na niej motocyklisty. R. D. przyznał, iż jechał on wówczas wraz z padaniem światła słonecznego, stąd też nie był oślepiony. Oskarżony wskazał również, iż przeprosił pokrzywdzonego w trakcie jego hospitalizacji w szpitalu. Oskarżony zaznaczył, iż przed nim jechał inny pojazd, który nie zatrzymał się w rejonie skrzyżowania. Sąd Rejonowy ocenił, iż

wyjaśnienia oskarżonego jawią się jako wiarygodne, jednakże nie mogą prowadzić do jego skutecznej ekskulpacji. Co szczególnie istotne należy podać, iż wyjaśnienia R. D. w odróżnieniu do zeznań M. K. (1) czy A. M. licują z nagraniem z monitoringu sklepu. Na przedmiotowym nagraniu potwierdzono, iż oskarżony zwołał prędkość przed podjętym manewrem skrętu w lewo. Następnie owo nagranie pozwoliło zanegować twierdzenia faktyczne pokrzywdzonych jakoby oskarżony wcześniej ustąpił pierwszeństwa innemu motocykliście. Kolejno warto zwrócić uwagę, iż wyjaśnienia R. D. w kontekście panujących warunków atmosferycznych, były zgodne z zeznaniami jego żony czy ustaleniami zawartymi w protokole oględzin miejsca zdarzenia. Również sposób jego reakcji po zaistniałym wypadku znajduje swoje odzwierciedlenie w nagraniu z monitoringu. Podkreślić przy tym należy, iż w realiach niniejszej sprawy nie wykazano, aby R. D. przed wykonaniem manewru zmiany pasa ruchu nie obserwował drogi i jej otoczenia. Brak jest dowodu wykazującego w sposób pozytywny tego rodzaju stan rzeczy. Natomiast

		<p>niewątpliwie nagranie z kamer monitoringu pozwala stwierdzić, iż owa obserwacja była niewłaściwa, gdyż oskarżony pomimo takiej możliwości nie dostrzegł A. K. (1) i prowadzonego przez niego motoru. W realiach niniejszej sprawy brak było natomiast podstaw do zanegowania danych osobo poznawczych podanych przez R. D., które to oświadczenia zostały potwierdzone przez zgromadzony w tej sprawie materiał dowody, w tym zeznania jego żony B. D.. Toteż Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie oparł się także na wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego. Niemniej jednak należy z całą kategorycznością zaznaczyć, iż koronny dowodem pozwalającym ustalić przebieg inkryminowanego zdarzenia było nagranie z kamer monitoringu, którym to nagraniem nie dysponował organ prowadzący postępowanie przygotowawcze.</p>	
<p>zeznania złożone przez świadka A. K. (1)</p>	<p>Sąd Rejonowy jedynie częściowo uznał za wiarygodne zeznania złożone przez świadka A. K. (1). Zeznania te należy uznać jako nie oddające rzeczywistego przebiegu zdarzenia w zakresie kilku istotnych dla tej sprawy okoliczności.</p>		

Przede wszystkim nie sposób jest uznać za prawdziwe oświadczenie wiedzy A. K. (1) jakoby R. D. stał od dłuższego czasu na tym skrzyżowaniu i uprzednio udzielił pierwszeństwa K. K. (2). Fakt ten jest wykluczony poprzez analizę nagrania z monitoringu, na którym to nagraniu doskonale widać, iż pomiędzy przejazdem przez to skrzyżowanie K. K. (1), a pojawieniem się na nim oskarżonego minęło 8 sekund. Nadto w tym czasie przez to skrzyżowanie przejechał również inny pojazd z kierunku tożsamego dla oskarżonego. Stąd też w tym zakresie zeznania A. K. (1) była sprzeczne z nagraniem stanowiącym przecież dowód o charakterze rzeczowym. Dalej nieprawdziwe były zeznania A. K. (1), w świetle których utrzymywał on odległość od swojego towarzysza podróży około 100 metrów. Warto w tym miejscu zauważyć, iż na nagraniu widać, iż pojazdy te dzieliło 11 sekund. E. podstawowa wiedza z zakresu fizyki pozwala stwierdzić, iż aby motocyklistów dzieliło 100 metrów, musieliby wówczas jechać niespełna 35 km./h – warto zaznaczyć, iż prędkość 11 sekund na 100 metrów jest przecież prędkością typową (aczkolwiek bardzo wartościową) uzyskiwaną przez

sprinterki na imprezach mistrzowskich. Natomiast analiza nagrania dokonana przez biegłego w opinii uzupełniającej wskazała, iż A. K. (1) poruszał się z prędkością wielokrotnie większą. E. motocyklistów musiała dzielić znacznie większa odległość, co mogło mieć znaczenie w kontekście możliwości obserwacji przejazdu przez to skrzyżowaniu K. K. (1) przez znajdującego się jeszcze w okolicach ronda pokrzywdzonego. Kolejno owo nagranie podważyło wiarygodność zapewnień oskarżyciela posiłkowego jakoby miał on wówczas jechać z prędkością zbliżoną do prędkości administracyjnie dozwolonej. Fakt ten nie tylko podważył przydatność jego depozycji do rekonstrukcji wypadku, lecz także musiał znaleźć swoje odzwierciedlenie w kwestii zmiany opisu czynu – poprzez usunięcie stwierdzenia o prawidłowym poruszaniu się motocyklisty. Natomiast w odniesieniu do pozostałej materii zeznań A. K. (1) należało stwierdzić, iż w podobny sposób opisał on warunki atmosferyczne, co pozostałe osoby występujące w tej sprawie w charakterze świadków. Dalej opis jego obrażeń ciała, a także przebytego okresu rekonwalescencji i doznanych na skutek

	<p>tego cierpień znalazł swoje potwierdzenie w zalegającej w aktach sprawy dokumentacji medycznej czy opinii biegłego J. M.. Owe wskazania świadka pozostają także spójne z zasadami doświadczenia życiowego. Stąd też z uwagi na podniesione wyżej okoliczności Sąd Rejonowy jedynie częściowo uznał za wiarygodne zeznania złożone przez świadka A. K. (1).</p>	
zeznania złożone przez świadka A. M..	<p>Podobnie należało ocenić zeznania złożone przez świadka A. M.. Nie powielając wcześniej poczynionej argumentacji należy w sposób krótki stwierdzić, iż dane wynikające z zapisu nagrania z kamer monitoringu sklepu wyklucza przyjęcie, iż oświadczenia wiedzy oskarżycielki posiłkowej odnoszące się do rzekomego ustąpienia pierwszeństwa przez oskarżonego K. K. (2), prędkości poruszania się pokrzywdzonych, znajdowały swoje realne odzwierciedlenie w faktycznym przebiegu tego zdarzenia. Zarazem należy dodać w odniesieniu do oświadczeń wiedzy A. M., iż na przedmiotowym nagraniu nie zarejestrowano także podjęcia przez pokrzywdzonego jakichkolwiek manewrów</p>	

ratunków. Z drugiej strony przeprowadzony przewód sądowy nie pozwolił podważyć twierdzeń pokrzywdzonych w odniesieniu do wielkości poniesionych przez nią obrażeń ciała. Należy również zważyć, iż pokrzywdzona w tym zakresie była zgodna z zalegającą w aktach sprawy dokumentacją medyczną i wynikającą z tego opinią J. M.. Podać przy tym należy, iż oskarżycielka posiłkowa opisała swoją krzywdę związaną z tym zdarzeniem w sposób rzeczowy, wolny od wyolbrzymień, gdzie okres rekonwalescencji pokrzywdzonej przebywał w sposób typowy, zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. Podobnie wskazania A. M., iż w chwili wypadku była ubrana w kostium ochronny znalazły potwierdzenie w materiale pogładowym dołączonym do protokołu oględzin miejsca zdarzenia. Tym samym zeznania A. M. okazały się być przydatne dla poczynienia przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych głównie w odniesieniu do opisu skutków tego zdarzenia, a jedynie w marginalny sposób w odniesieniu do problematyki jego rekonstrukcji, gdyż zeznania świadka w tej materii są oczywiście

	sprzeczne z odtworzonym na rozprawie nagraniem.	
zeznania złożone przez świadka B. D..	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania złożone przez świadka B. D.. Świadek ta w sposób rzeczowy opisała swoje spostrzeżenia z przedmiotowego zdarzenia. Jej zeznania jawią się jako wyważone, logiczne oraz wolne od sprzeczności wewnętrznej. Zarazem wskazać należy uwagę, iż owe oświadczenia wiedzy korespondują zarazem z opisem nagrania z monitoringu. Należy przy tym mieć na względzie, iż zeznania B. D. posiadały bardzo ograniczony zakres przydatności. Wynika to z faktu, iż żona oskarżonego wyraźnie wskazała, iż w chwili zaistnienia tego wypadku była zajęta opieką nad dzieckiem i nie zwracała uwagi na poczynania jej męża. Warto przy tym zauważyć, iż opisywana przez świadka konieczność zasłonięcia oczu przewożonego tyłem do kierunku jazdy, syna oskarżonego, wykazała iż oskarżony w momencie rozpoczynania manewru skrętu w lewo nie mógł być oślepiany przez słońce. Tym samym zeznania B. D. należy ocenić jako wiarygodne, lecz posiadające ograniczony zakres przydatności dla poczynienia rozważań w zakresie przebiegu</p>	

	<p>tego zdarzenia, ruchu przedkolizyjnego pojazdów uczestniczących w tym wypadku.</p>	
<p>zeznania złożone przez świadka K. K. (1)</p>	<p>Ograniczone znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały zeznania złożone przez świadka K. K. (1). W tym zakresie należy zwrócić uwagę, iż świadek miał zostać przesłuchany na okoliczność warunków panujących w chwili wypadku. Okoliczność ta natomiast była w zasadzie między stronami tego procesu bezsporna. Dowodem pozwalającym ją ustalić był także protokół z miejsca oględzin wypadku czy fotografia przedłożona przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Dodatkowo warto zważyć, iż K. K. (1) nie widział samego zdarzenia, o którym zorientował się po upływie dłuższej chwili na skutek braku kontaktu głosowego z pokrzywdzonym. Dalej należy zwrócić uwagę, iż wbrew twierdzeniom świadka nie wrócił na miejsce zdarzenia po kilku sekundach po wypadku, lecz po znacznie dłuższym okresie czasu. Nadto jak wynika z nagrania z kamer monitoringu K. K. (1) nie był w żadnym bądź razie pierwszą osobą, która podeszła do pokrzywdzonych. Zarazem fakt braku obserwacji przez świadka jazdy oskarżyciela posiłkowego</p>	

	<p>w momencie poprzedzającym moment wypadku, i fakt ujawnienia tego stanu rzeczy poprzez nagranie monitoringu, podważa przydatność zeznań K. K. (1) w zakresie oceny prędkości, bezpiecznego charakteru prowadzenia motocykla przez A. K. (1). Zatem zeznania złożone przez K. K. (1) jedynie w sposób subsydiarny mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.</p>	
Nagranie z monitoringu	<p>Kluczowym dowodem w tej sprawie okazało się być nagranie z kamer monitoringu sklepu spożywczego znajdującego się przy feralnym skrzyżowaniu. Dwa z pośród ujęć zawartych na płycie CD przedstawionej przez obrońcę oskarżonego, pozwoliły ustalić faktyczny przebieg tego wypadku. Rzeczony dokument okazał się być także istotny w przedmiocie skorygowania opisu czynu wskazanego w skardze oskarżycielskiej poprzez wyrugowanie stwierdzenia, iż oskarżyciel posiłkowy jechał prawidłowo, gdyż opinia uzupełniająca biegłego, której wydanie umożliwiło właśnie to nagranie spowodowało ustalenie znacznego przekroczenia prędkości po stronie A. K. (1). W toku tego procesu żadna ze</p>	

	<p>stron nie podniosła uwag odnośnie autentyczności tego nagrania, czy też ewentualnych machinacji przy jego zapisie. Natomiast z uwagi na rzeczowy, obiektywny charakter tego dowodu miał on szczególnie ważne znaczenie dla poczynienia przez Sąd właściwych ustaleń faktycznych, a także wartościowania zeznań złożonych przez osobowe źródła dowodowe.</p>	
opinia biegłego A. K. (2)	<p>Sąd Rejonowy w niewielkim zakresie oparł się na opinii biegłego A. K. (2). W tym zakresie należy nadmienić, iż zasadnicza część tej opinii odnosi się do oceny prawnej zaistniałej sytuacji, która to ocena jest przecież zarezerwowana dla organu procesowego, a w tym wypadku sądu. Dalej należy zwrócić uwagę, iż rekonstrukcja dokonana przez biegłego w toku dochodzenia była czyniona w oparciu o deklarowaną przez pokrzywdzonego prędkość jego motocykla. Natomiast pozyskanie dowodu z nagrania z kamery monitoringowej, nie tylko w znacznym stopniu zredukowało konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych, lecz także zdezaktualizowało uprzednie twierdzenia biegłego o prawidłowej</p>	

jeździe A. K. (1). Niemniej należy wskazać, iż aktualność znalazło stwierdzenie, iż nawet w przypadku poruszania się przez pokrzywdzonego z prędkością administracyjnie dozwoloną i tak nie mógł on uniknąć zderzenia z samochodem kierowanym przez oskarżonego. E. konsekwentnie należałoby przyjąć, iż zwiększona jego prędkość, aczkolwiek nie w stopniu uniemożliwiającym jego dostrzeżenie, nie spowodowała sama w sobie skutku w postaci zderzenia pojazdów, lecz jedynie zwiększyła jego skutki w odniesieniu do wielkości obrażeń pokrzywdzonych. Kolejno należy podać, iż biegły A. K. (2) zapoznał się przed złożeniem ustnej opinii z owym nagraniem i na tej podstawie zweryfikował częściowo wnioski owej opinii. Oczywiście biegły nie podważył wniosku zasadniczego, iż to R. D. spowodził ów skutek. Niemniej owo nagranie pozwoliło biegłemu ustalić, iż A. K. (1) w chwili wypadku poruszał się z prędkością 77 km/h. Biegły na rozprawie w sposób precyzyjny opisał metodologie tego wyliczenie. Owo stwierdzenie jest zbieżne z zapisem nagrania w połączeniu z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. W niniejszej

sprawie nie zaistniały okoliczności podważające bezstronność biegłego czy zakres jego wiedzy specjalnej. Biegły odpowiedział na wszystkie postawione mu pytania. Owe odpowiedzi należy ocenić jako pełne, jasne. W niniejszej opinii brak jest też jakichkolwiek sprzeczności – oczywiście biorąc pod uwagę jej efekt finalny, już po zapoznaniu się biegłego z zapisem nagrania z kamer monitoringu. Co ważne strony tego procesu nie poczyniły istotnych uwag w zakresie owego dowodu, zaznaczyć tu należy całkowitą bierność w tym zakresie po stronie oskarżycieli oraz jedynie polemiczne stwierdzenia ze strony obrońcy oskarżonego. Raz jeszcze należy zaznaczyć, iż Sąd Rejonowy uznał tę opinię za wiarygodną, jednakże jej przydatność w świetle posiadania nagrania tego wypadku była ograniczona i ogniskowała się w zasadzie dwóch elementach, a to ustaleniu prędkości motocykla kierowanego przez A. K. (1) oraz stwierdzenia czy przy założeniu jazdy z prędkością administracyjnie dozwoloną miałby on możliwość uniknięcia tego zderzenia. Pozostała część rozważań bądź też uległa dezaktualizacji na skutek ujawnienia dowodu o charakterze rzeczowym w

	postaci nagrania bądź też stanowi ocenę prawną tego zdarzenia.	
opinie biegłego lekarza ortopedy. Rzeczone opinie w pełni odpowiadają wymogom statuo	Sąd Rejonowy uznał za przydatny dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy. Rzeczone opinie w pełni odpowiadają wymogom statuowanym w art. 201 k.p.k. Mianowicie J. M. w owych dokumentach odpowiedział na wszystkie zadane przez organ procesowy pytania. Nadto sporządzona przez niego opinia jest jasna i kategoryczna. Sąd nie dostrzegł także żadnych sprzeczności w zarówno w samej treści tych opinii, jak również z dokumentacją medyczną pozyskaną w toku postępowania przygotowawczego. W przedmiotowej sprawie nie zaktualizowały się także żadne względy nakazujące powziąć wątpliwość, co do poziomu wiedzy specjalnej biegłego czy też jego bezstronności. Stąd też rzeczone dokumenty procesowe pomimo pewnej lakoniczności okazały się być przydatne do rekonstrukcji ustaleń faktycznych w zakresie jakim wymagało to posiadania wiedzy specjalnej.	
	Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodne i przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych także pozostałe dowody	

	<p>dołączone do aktu oskarżenia tj. przede wszystkim oględziny uszkodzonych pojazdów, oględziny miejsca zdarzenia, dokumentacje fotograficzną miejsca zdarzenia, protokoły badania trzeźwości, świadectwo wzorcowania, a także notatki urzędowe. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone w sposób przewidziany w obowiązujących przepisach prawa, przez osoby do tego kompetentne. Nadto żadna ze stron procesu w żaden sposób nie podważała zawartych w nich informacji. Stąd też Sąd Rejonowy uznał powyższe dokumenty za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszym procesie. Podobnie Sąd Rejonowy nie miał zastrzeżeń co do wiarygodności dokumentacji medycznej przedłożonej przez oskarżycieli posiłkowych.</p>		
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	R. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>R. D. został oskarżony o to, że w dniu 24 lipca 2022 roku w miejscowości P., rejonu (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż znajdując się na skrzyżowaniu oznakowanym wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się motocyklem m-ki H. (...) o nr rej. (...) A. K. (1), doprowadzając do zderzenia w wyniku, którego kierujący motocyklem A. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, rany tłuczonej palca III ręki prawej, złamania paliczka</p>			

dalszego palca III ręki prawej, stłuczenia głowy, ogniska stłuczenia płata skroniowego lewego, dyskopatii C5/C6, odmy śródpiersiowej, złamania chrząstki tarczowej, stłuczenia płuc, złamania łopatki lewej, uszkodzenia splotu ramiennego prawego oraz jego pasażerka A. M. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, stłuczenia barku i stawu skokowego prawego oraz złamania trzonów kości podudzia lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni trwający w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k

Zgodnie z treścią art. 177 § 1 k.k. przedmiotowego czynu zabronionego dopuszcza się ten kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na specyficznie określone znamiona podmiotowe tego wypadku. Trzeba bowiem kategorycznie stwierdzić, iż sprawca wypadku drogowego nigdy nie może chociażby godzić się na spowodowanie wypadku. W takim

wypadku zrealizowałby znamiona występku spowodowania katastrofy drogowej czy inne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu. Natomiast ustawodawca wskazał, iż naruszenie reguł ostrożności, które legło u przyczyn wypadku może być umyślne bądź nieumyślne. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, iż przedmiotowy występki jest typem skutkowym, gdzie za prawnie relewantną zmianę w otaczającej nas rzeczywistości należy uznać spowodowanie naruszeń narządów ciała pokrzywdzonego lub rozstroju zdrowia na okres przekraczający 7 dni. Natomiast znamię powodować należy określić jako najszerszy z możliwych czasowników odnoszący się do przypisywalności danego stanu rzeczy zgodnie z regułami obiektywnego przypisania skutku. Jednocześnie na gruncie tego artykułu ustawodawca zdecydował się ograniczyć jego zastosowanie poprzez dodanie znamienia modalizującego tzn. owo spowodowanie skutku musi wynikać z naruszenia bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Przenosząc powyższe wskazania natury teoretycznej na grunt

niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż oskarżony R. D. w sposób nieumyślny naruszył reguły bezpieczeństwa w ruchu lądowym, które to naruszenie spowodowało zderzenie kierowanego przez niego pojazdu marki V. z motocyklem kierowanym przez A. K. (1). Rozwijając to stwierdzenie należy przypomnieć, iż oskarżony R. D. bezpośrednio przed zaistnieniem kolizyjnego zdarzenia pojazdu podjął manewr skrętu w lewo, na skutek którego przeciął pas jezdni służący do jazdy w kierunku N., którym to pasem ruchu poruszał się oskarżyciel posiłkowy. W tym miejscu należy wskazać na art.22 ust. 1 i 4 ustawy prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z normą wysłowioną w ustępie pierwszym owej jednostki redakcyjnej tego aktu prawnego, kierując zamierzając zmienić kierunek jazdy bądź pas ruchu zobowiązany jest zachować szczególną ostrożność. Natomiast ust. 4 tego artykułu ustanawia na kierującym wykonującym ten manewr obowiązek ustąpienia pierwszeństwa każdemu pojazdowi, który jedzie po chociażby przecinanym pasie jezdni. Przekładając te wskazania na okoliczność inkryminowanego manewru należało zważyć, iż R. D. przed wykonaniem manewru skrętu w lewo

i wjazdu na drogę podporządkowaną winien nie tylko zachować szczególną ostrożność, ale też ustąpić pierwszeństwa wszystkim pojazdom poruszającym się pasem ruchu służącym do jazdy w kierunku N.. Owo wskazanie jest aktualne także w przypadku kiedy to pojazdy jadące drogą z pierwszeństwem przejazdu poruszając się w sposób nieprawidłowy, w tym np. co istotne w niniejszej sprawie z prędkością przekraczającą prędkość administracyjnie dozwoloną. Oczywiście owo wskazanie należy odczytywać łącznie z treścią art. 9 § 3 k.k., według którego czyn popełniony nieumyślnie zachodzi wówczas gdy sprawca narusza reguły postępowania z dobrem prawnych, których możliwość naruszenia mógł przewidzieć. Jak wynika z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych R. D. wykonując manewr skrętu w lewo miał prawny obowiązek wyznaczony właśnie przez art. 22 ust. 4 u.p.r.d. ustąpienia pierwszeństwa jadącemu w kierunku N. A. K. (1). Do tego przy wykonaniu tego manewru miał on obowiązek zachowania szczególnej ostrożności, który to obowiązek ogniskował się właśnie przede wszystkim w poczynieniu szczególnie dokładnej obserwacji

przecinanego przez niego pasa ruchu. Należy przy tym stwierdzić, iż gdyby oskarżony ów obowiązek zrealizował nie doszłoby do powstania wypadku. Prędkość jazdy motocykla, choć przekraczająca prędkość administracyjnie dozwoloną nie była bowiem prędkością tego rzędu, aby uniemożliwić oskarżonemu zdekodowanie stanu niebezpieczeństwa dla dobra prawnego. W tym zakresie trzeba nadmienić, iż panowały wówczas dobre warunki atmosferyczne, a oskarżony miał zarazem pełną możliwość obserwowania jezdni, przynajmniej do wysokości ronda, z którego wyjechał pokrzywdzony. Zarazem zestawienie prędkości motocykla z odległością dzielącą owo skrzyżowanie od ronda wskazuje, iż oskarżyciel posiłkowy w momencie wykonywania przez oskarżonego owego inkryminowanego manewru był dla niego dostrzegalny. Jednocześnie wskazać przy tym należy, iż oskarżyciel posiłkowy nawet zachowując prędkość dozwoloną w tym miejscu drogi powiatowej, nie miałby możliwości podjęcia skutecznego hamowania. E. przeprowadzony przewód sądowy wykazał, iż to R. D. spowodował ów zdarzenie drogowe.

Jednocześnie zakres obrażeń pokrzywdzonych, a to A. K. (1) i A. M.- stwierdzony niekwestionowanymi opiniami J. M. wskazuje jednoznacznie, iż doszło do naruszenia ich czynności narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni. Na marginesie wypada zwrócić uwagę, iż w realiach tej sprawy nie sposób jest mówić o spowodowaniu przez oskarżonego skutku, o którym mowa w art. 177 § 2 k.k. Mianowicie brak jest danych pozwalających stwierdzić, aby życie pokrzywdzonych było bezpośrednio zaangażowane. Nadto niezdolność do samodzielnej egzystencji oskarżycieli posiłkowych nie wyczerpała znamienia długotrwałości w rozumieniu art. 156 § 1 k.k. Podobnie w toku procesu nie wykazano, aby pokrzywdzeni na skutek wypadku stali się trwale niezdolni do wykonywania zawodu. Sąd też należało przyznać racje oskarżycielowi publicznemu, który to zdarzenie zakwalifikował jako czyn z art. 177 § 1 k.k. Zarazem w świetle nagrania z kamery monitoringu i stwierdzenia biegłego A. K. (2), iż motocyklista poruszał się z prędkością 77 km/h wymagał usunięcia z opisu przypisanego

tym wyrokiem czynu stwierdzeniu, iż A. K. (1) poruszał się w sposób prawidłowy. Ów fakt przekroczenie prędkości miał zarazem niewątpliwie wpływ na skalę obrażeń doznanych przez oskarżycieli posiłkowych, który to fakt Sąd Rejonowy uwzględnił przy ustaleniu wysokości orzeczonych wobec oskarżonego środków kompensacyjnych.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego stopień społecznej szkodliwości

tego czynu R. D. należy określić jako średni. W tym zakresie należy zważyć, iż oskarżony w sposób nieumyślny naruszyła reguły ostrożności w ruchu drogowym. Nadto jego zachowanie nie było podyktowane brawurą drogową, lecz niewłaściwą obserwacją drogi. Nadto owa obserwacja była utrudniona z uwagi na nieprzepisową jazdę oskarżyciela posiłkowego. Z drugiej strony należy wskazać, iż w realiach tego postępowania nie sposób jest ocenić, iż zachowanie było społecznie szkodliwe w stopniu nieznacznym. Tutaj należy odwołać się do rudymenarnego charakteru naruszonej przez oskarżonego normy postępowania z dobrem prawnym. Należy także zaznaczyć istotne skutki spowodowane tym zdarzeniem na zdrowiu pokrzywdzonych, które to skutki, choć nie realizujące znamion występku z art. 177 § 1 k.k. daleko przekraczały typowe skutki związane z przypisanym oskarżonemu występku. Dalej wielość pokrzywdzonych tym zdarzeniem również wpływa na poziom karygodności tego czynu. Finalnie należy wskazać, iż obserwacja przez oskarżonego otoczenia jezdni nie była utrudniona przez warunki atmosferyczne bądź też

okoliczności związane z infrastrukturą drogową. To wszystko powoduje, iż stopień społecznej szkodliwości czynu R. D. przekroczył próg znikomości, a zarazem z uwagi na brak pojednania się stron tego procesu przemawiał przeciwko zastosowaniu wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Sąd Rejonowy ocenił także, iż zachowanie R. D. należy określić jako zawinione w świetle normatywnej teorii winy, statutowanej przez art. 1 § 3 k.k. W tym zakresie należy zważyć, iż oskarżony jest doświadczonym kierowcą posiadającym wieloletnią praktykę w prowadzeniu pojazdów mechanicznych. Tym samym powinna zdawać sobie sprawę z konieczności zachowania szczególnej ostrożności przy wykonywaniu z gruntu niebezpiecznego manewru na drodze charakteryzującej się dużym natężeniem ruchu drogowego. Nadto obowiązek oskarżonego zachowania szczególnej ostrożności przy wykonywaniu tego manewru nie był limitowany przez warunki zewnętrzne. Brak jest także okoliczności wskazujących na jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego tempore criminis czy też działanie

przez niego w warunkach jakiejś anormalnej sytuacji motywacyjnej, która chociażby częściowo usprawiedliwiłaby zaniechanie właściwego sprawdzenia czy na przecinanej przez niego drodze nie znajdują się inne pojazdy. Natomiast poziom zawinienia oskarżonego R. D. jest o tyle mniejszy, iż oskarżony w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dlatego też Sąd ocenił, iż w tej sprawie czyn ten należy zakwalifikować jako zawiniony w rozumieniu art. 1 § 3 k.k.

To wszystko wpłynęło na konieczność uznania R. D. za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia, z omówioną wyżej modyfikacją opisu czynu, sprowadzającą się do usunięcia stwierdzenia, iż oskarżyciel posiłkowy A. K. (1) poruszał się w sposób prawidłowy

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. D.	I	I	W pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę, iż 1 października 2023 roku weszła w życie istotna nowelizacja kodeksu karnego, która w sposób znaczący zmieniła dyrektywy wymiaru kary, wykreślając spośród dotychczasowych aspektów branych pod

uwagę przy wymiarze kary, realizacji celów wychowawczych wobec sprawcy przestępstwa. Do tego zmiany co szczególnie istotne w realiach niniejszej sprawy należało wskazać, iż zmiany uległ również art. 37a § 1 k.k. gdzie wprowadzono wyższy próg najniższej z możliwych do wymierzenia kar o charakterze wolnościowym

Przedmiotowe zmiany w świetle jednoznacznej normy zawartej w art. 4 § 1 k.k. implikowały konieczność zastosowania w wyroku z 5 października 2023 roku wobec oskarżonego R. D. ustawy obowiązującej przed 1 października 2023 roku. W okolicznościach tej konkretnej sprawy pomiędzy datą inkryminowanego czynu, a wejściem w życie omawianej nowelizacji kodeksu karnego nie zaszły bowiem zmiany w ustawie karnej, zmieniające faktycznie sytuację prawną oskarżonego. Zgodnie z treścią art. 177 § 1 k.k. występki ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary były wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego ówczesnego brzmienia tego przepisu sąd wymierzał karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych

przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględniał w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd brano także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą

w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Owe zasady sądowego wymiaru kary należy stosując się do dyspozycji art. 56 k.k. rozciągnąć także na orzeczenie co do innych środków reakcji karnej o charakterze penalnym przewidzianych w kodeksie karnym. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy należy nałożyć także zasadę wynikającą z art. 58 § 1 k.k., zgodnie z którą w przypadku gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie przekracza 5 lat sąd może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach niniejszej sprawy nie sposób jest twierdzić, iż celowe byłoby orzeczenie wobec oskarżonego R. D. kary pozbawienia wolności. Przede wszystkim sprzeciwiają się temu względy odnoszące się do właściwości i warunków osobistych sprawcy. Tutaj należy nadmienić, iż R. D. nie tylko jest osobą niekaraną, lecz także pomimo stosunkowo długiego stażu w roli kierowcy, nigdy wcześniej nie był notowany jako sprawca wykroczenia drogowego. Oskarżony

jest również osobą posiadającą ustabilizowaną linię życiową. R. D. jest osobą żoną, wychowującą dziecko w wieku niespełna dwóch lat. Oskarżony posiada także stałą pracę zarobkową. Brak jest również cienia podejrzeń, aby oskarżony obracał się w kryminogennym środowisku. Na to wszystko należy nałożyć fakt, iż przypisany mu występki nie tylko ma charakter nieumyślny, lecz także oskarżony w sposób nieumyślny naruszył reguły bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Zatem nawet biorąc pod uwagę dość istotne skutki wywołane jego zachowaniem nie sposób twierdzić, iż tylko wymierzenie R. D. kary pozbawienia wolności może przynieść oczekiwane przez ustawę karną efekty. Zarazem w realiach niniejszej sprawy to kara grzywny jawi się jako kara bardziej przystająca do okoliczności tego występku i właściwości osobistych oskarżonego. Trzeba mieć bowiem uwagę, iż R. D. pracuje zawodowo, przez co wykonywanie przez niego kary ograniczenia wolności w formie prac społecznych może powodować dla niego trudności przekraczające normalne skutki związane z tą karą. Nie sposób również pominąć faktu,

iz na oskarzonego zostały nałożone poważne konsekwencje natury cywilno prawnej, a sam oskarżony uzyskuje przeciętne wynagrodzenie i nie jest osobą szczególnie majątną. Nie bez znaczenia w kontekście ustalenia wysokości owej grzywny na stosunkowo niskim poziomie, a to na poziomie 125 stawek dziennych grzywny, miał fakt nie tylko podnoszonego już tu nieumyślnego naruszenia przez R. D. normy postępowania z dobrem prawnym, lecz także faktu, iż do zdarzenia, a ściślej mówiąc to kanalizacji jego skutków przyczyniła się również postawa samego oskarżyciela posiłkowego, który przekroczył prędkość administracyjnie dozwoloną o 27 km/h, co musiało mieć przełożenie na wielkość doznanych przez niego i jego partnerkę obrażeń ciała. Natomiast ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny należało uwzględnić, iż oskarżony posiada stałe zatrudnienie, podobnie jak pozostającą z nim w ustroju małżeńskiej wspólności ustawowej B. D.. Nadto oskarżony ma na swoim utrzymaniu jedno dziecko oraz ma zapewnione swoje potrzeby mieszkaniowe. Te wszystkie okoliczności spowodowały, iż Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu R. D. karę za przypisane mu

			<p>przestępstwo zważył, iż kara adekwatną to stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz uwzględniającą właściwości i warunki osobiste oskarżonego będzie kara 125 stawek dziennych grzywny, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na poziomie 30 złotych. Kara ta w ocenie Sądu będzie nie tylko realizować dyrektywy prewencji generalnej, lecz także uświadomi oskarżonemu konieczność maksymalizacji ostrożności w postępowaniu z naruszonym przezeń dobrem prawnym.</p>
R. D.	II	I	<p>Następnie wypadało zwrócić uwagę, że pomimo występowania w tym procesie oskarżycieli posiłkowych reprezentowanych przez profesjonalnego pełnomocnika, pokrzywdzeni nie złożyli w zawitym terminie wniosku, o którym mowa w art. 49a k.p.k. Żądanie zawarte w mowie końcowej zostało złożone przecież już po zamknięciu przewodu sądowego. Oświadczenia takiego nie złożył również prokurator, który zaniechał udziału w fazie jurysdykcyjnej tego procesu. Nadto należy wskazać, iż art. 46 § 1 k.k. wskazuje na możliwość orzeczenia przez Sąd stosownego</p>

środka kompensacyjnego z urzędu. W tym przepisie ustawodawca dokonując dystynkcji pomiędzy obowiązkiem naprawienia szkody, a zadoścuczynieniem za doznaną krzywdę posłużył się alternatywą zwykłą. E. w takim przypadku w szczególności na skutek braku formalnego wniosku ze strony pokrzywdzonego odnoszącego się do obowiązku rozróżnienia w tym wyroku kwestii obowiązku zadoścuczynienia za doznaną krzywdę i obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem Sąd Rejonowy uznał, iż zasadnym będzie ograniczenie środka kompensacyjnego jedynie do obowiązku zadoścuczynienia za doznaną krzywdę, wskazując iż oskarżyciele posiłkowi nie wskazywali dokładnie poniesionej przez nich szkody majątkowej, a także fakt, iż pokrzywdzeni mają możliwość wykazania stosownego zubożenia w postępowaniu cywilnym. Tym samym wobec stwierdzenia, że zarówno A. K. (1) jak i A. M. ponieśli krzywdę na skutek wypadku spowodowanego przez R. D.. Równocześnie należy przypomnieć, iż Sąd orzekając środki kompensacyjne ma obowiązek stosować przepisy prawa cywilnego,

co przy braku ograniczenia w art. 46 k.k. należy wiązać zarówno z prawem cywilnym materialnym jak i formalnym. Tym samym to pokrzywdzony winien wykazać doznaną krzywdę, a strona przeciwna dowodzić okoliczności limitujących swoją odpowiedzialność. Zarazem podstawą odpowiedzialności cywilno prawnej R. D. jest art. 415 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c., gdyż do zdarzenia doszło na skutek zderzenia pojazdów mechanicznych, co jest podstawą odejścia od zasady ryzyka wyrażonej w art. 436 k.c. Dalej wskazać należy, iż wobec argumentacji dotyczącej przypisania R. D. występku wywieść należy, iż ponosi on winę za krzywdę doznaną przez A. K. (1) i A. M.. Zarazem w szczególnych warunkach niniejszej sprawy nie sposób pominąć art. 362 k.c. nakazującego odpowiednie zmniejszenie odszkodowania/ zadośćuczynienia w przypadku przyczynienia się pokrzywdzonego do powstania szkody. Sąd Rejonowy ocenił, że motocykliści poprzez jazdę z prędkością znacznie przekraczającą prędkość administracyjnie dozwoloną przyczynili się nie tyle do samego zaistnienia kolizji, lecz swoim zachowaniem zwiększyli następstwa zdrowotne tego zdarzenia

drogowego. Trywialne jest bowiem stwierdzenie, iż w przypadku zderzenia pojazdów zwiększona wartość prędkości po stronie każdego z kolidujących pojazdów wpływa na rozmiar zniszczeń/uszkodzeń ciała. Jednocześnie wskazać należy, że oskarżyciele posiłkowi wykazali w toku niniejszego procesu, iż ponieśli oni obrażenia ciała wyszczególnione w opisie czynu przypisanego R. D.. Tutaj należy zaznaczyć, iż owe skutki zostały wprost wyszczególnione w opinii biegłego J. M. oraz korelują z przedstawioną przez pokrzywdzonych dokumentacją medyczną. Zarazem należało dokonać rozróżnienia krzywdy poniesionej przez każdego z oskarżycieli posiłkowych. Nie ulega wątpliwości, iż to A. K. (1) doznał na skutek tego wypadku poważniejszych obrażeń ciała, aniżeli jego partnerka, ogniskujących się chociażby w większej ilości uszkodzony układów (oprócz układu ruchowego/szkieletowego uszkodzeniu u pokrzywdzonego uległ przecież także układ oddechowy). Nadto również jego proces leczenia był zdecydowanie bardziej skomplikowany i wymagał kilku zabiegów operacyjnych. Trzeba uwzględnić także traumę pokrzywdzonych

związanych z tym wypadkiem, gdzie obydwójce oskarżyciele posiłkowi wspominali o stanach lękowych, a A. M. podała także, iż pozostawała pod opieką lekarza psychiatry. Sąd Rejonowy uwzględnił także, iż krzywda pokrzywdzonych związana była z najpierw z okresem hospitalizacji, a następnie była związana z dość długim okresem pozostawania zależnym od osób trzecich. Tu wspomnieć należy przede wszystkim zeznania A. K. (1). Należy mieć na względzie także fakt, iż o ile A. M. nie ma już trudności w wykonywaniu swojej pracy zawodowej (praca o charakterze biurowym) to A. K. (1) mimo zdolności do pracy odczuwa pewne trudności z zadaniami wymagającymi od niego sprawności manualnej. Nie można także pominąć faktu, że A. M. przynajmniej chwilowo z uwagi na skutki złamania utraciła możliwość uprawiania sportu, gdzie wcześniej była osobą aktywną. Okoliczności te wskazują na duży zakres krzywdy niematerialnej poniesionej przez oskarżycieli posiłkowych na skutek owego zdarzenia drogowego. Zarazem należy wskazać, iż środek kompensacyjny nie może prowadzić do wzbogacenia

			<p>pokrzywdzonych, a jedynie do kompensacji niemierzalnej przeciw krzywdy o charakterze niemajątkowym. To wszystko sprawiło, że Sąd Rejonowy w punkcie IV uzasadnianego wyroku orzekł wobec R. D. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz A. K. (1) w kwocie 12000 złotych, a na rzecz A. M. w kwocie 10000 złotych.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>KOszty procesu</p>			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	<p>Z uwagi na kategoryczne brzmienie art. 627 k.p.k. i stosowne żądanie pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych A. K. (1) i A. M. Sąd Rejonowy zobowiązany był zasądzić na jego ich wydatków związane z udziałem w tym procesie. W tym miejscu należało dostrzec, iż obydwójce oskarżyciele posiłkowi jedynie na etapie postępowania jurysdykcyjnego byli reprezentowani przez radcę prawnego M. K. (2). Zarazem wobec braku przedstawienia dowodu potwierdzającego wysokość poniesionych kosztów owe wydatki należało przyznać według wysokości stawek minimalnych ustanowionych w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Jednocześnie z uwagi na fakt, że oskarżyciele posiłkowi korzystali z pomocy radcy prawnego na 2 terminach rozprawy stawka podstawowa tj. 840 złotych – wynikająca z rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie- została powiększona o 20</p>	

	%, co spowodowało, iż Sąd Rejonowy w punkcie III uzasadnianego wyroku zasądził od oskarżonego R. D. na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych kwotę 1008 złotych.	
IV	Zarazem względ na nieumyślny charakter naruszonej przez oskarżonego normy postępowania z dobrem prawnym, a także wielość nałożonych na niego obowiązków o charakterze pieniężnym, w połączeniu z zaledwie przeciętną sytuacją majątkową R. D. spowodowało, iż Sąd Rejonowy skorzystał z normy wysłowionej w art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu w całości.	
Podpis		